

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Molnár Barna pártfogó ügyvéd (1117 Budapest, Október huszonharmadika u. 29. I. em. 2.) által képviselt felperes neve (**felperes címe**) felperesnek - a dr. Orosz V. Sándor ügyvéd (Orosz V. Ügyvédi Iroda, 1015 Budapest, Hattyú u. 16. III/1.) által képviselt Pénzügyi Szervezetek Állami Felügyelete (1013 Budapest, Krisztina krt. 39.) alperes ellen közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése iránt indult perében a Fővárosi Bíróság 2009. szeptember 17. napján kelt 19.P./P.III.22.962/2009/6. szám alatti ítélete ellen a felperes részéről 8. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az alperesnek 10.000 (tízezer) forint másodfokú perköltséget.

A Fővárosi Ítéltábla dr. Molnár Barna pártfogó ügyvéd (1117 Budapest, Október 23. utca 29. I. emelet 2.) díját a másodfokú eljárásban kifejtett tevékenysége ellenében 7.500 (hétezer-ötszáz) forintban állapítja meg, melyből 6.000 (hatezer) forint munkadíj 1.500 (egyezer-ötszáz) forint áfa.

Felhívja a Fővárosi Ítéltábla Gazdasági Hivatalát, hogy jelen ítélet alapján a fenti díjat utalja ki a pártfogó ügyvédnek.

A le nem rótt fellebbezési illetéket és a pártfogó ügyvéd díját az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes keresetében a Ptk. 349. § (1) bekezdése, a 339. § (1) bekezdése, 1999. évi CXXIV. törvény (Státusztörvény) 1., 2. és 4. §-a, valamint a Ptk. 76. §-a, 84. § (1) bekezdés e) pontja alapján vagyoni és nem vagyoni kárai megtérítésére kérte kötelezni az alperest. Nem vagyoni kártérítésként 7.000.000 forintba és ennek 2003. október 28. napjától járó késedelmi kamataira tartott igényt.

Előadta, hogy a 2001-ben alakult **D. Szövetkezet** valójában engedély nélküli betétgyűjtést végzett és ezzel jogszabályba ütköző tevékenységet folytatott. Az alperes már 2001-ben jelezte a Pénzügyminisztériumnak, hogy sorra alakulnak azok a szövetkezetek, amelyek leendő tagjaiktól pénzüsszegeket gyűjtenek és irreálisan magas kamatot ígérnek. Az 1996. évi CXII. törvény (Hpt.) 138. § (2) bekezdés i) pontja alapján és az Áe. 2., 4. és 7. §-ai alapján is az állampolgárok védelme érdekében az alperesnek haladéktalanul el kellett volna járnia és meg kellett volna tennie a Hpt. szerinti lehetséges intézkedéseket, ezen belül elsősorban a betétgyűjtő tevékenységtől eltöltő határozatot kellett volna hoznia. Az alperes a Szövetkezettel szemben megindított eljárást nem kellő körültekintéssel folytatta le, mert nem vizsgálta, hogy a befektetők nem váltak a szövetkezet tagjává, holott ezt kellő körültekintés mellett észlelnie kellett volna. Ha ezt megteszi, akkor megállapíthatta volna, hogy a Szövetkezet engedély nélküli betétgyűjtést végez. Amennyiben az alperes a Szövetkezetet ettől a tevékenységtől eltiltja, úgy nem lehetett volna vele célrészjegy vásárlásáról szóló megállapodást kötni. Az alperes azzal, hogy nem hozott eltöltő határozatot, közvetlenül hozzájárult ahhoz, hogy az állampolgárok olyan befektetésbe helyezték el a pénzüket, amelyből őket kár éri.

A felperes állította, vagyoni kár érte egyrészt azzal, hogy a **D. Szövetkezettel** maga is célrészjegy vásárlásáról szóló megállapodást kötött, másrészt arra hivatkozott, hogy a kára azért következett be, mert a Szövetkezet a megállapodást nem teljesítette. Nem vagyoni kártérítésre azért tartott igényt, mert a vagyoni kárt okozó alperesi magatartás következtében az alábbiak szerint sérültek a személyhez fűződő jogai is. A nem megfelelően lefolytatott eljárás és az ezen alapuló nyilvánvalóan téves határozat miatt olyan helyzetbe került, hogy éveken keresztül nem jogi végzettsége ellenére folyamatosan jogi feladatokkal kellett foglalkoznia és folyamatosan különböző, az alperessel kapcsolatos vagy az alperes magatartásából következően a **D. Szövetkezettel** kapcsolatos ügyekben kellett részt vennie. Az ügyek intézése minden idejét lekötötte, emiatt nem tudott kereső tevékenységet folytatni, a szakmájából végérvényesen kiesett. Az alperes ellen folyamatban lévő eljárások eredményeképpen ismertté vált az ügyben vállalt szerepe, mely erősen korlátozza a jövőbeni elhelyezkedését, ugyanis ilyen múlttal nem szívesen alkalmaznak munkavállalót a munkáltatók. Az ügyintézés miatt nem folytathatta a nyelvtanulást, nem tudott megfelelő társas kapcsolatot kialakítani és családot alapítani, a baráti köre lemorzsolódott. Éveken keresztül nem volt ideje kirándulni, utazni, szórakozni, kikapcsolódni. A folyamatos éjjel-nappali munka következtében beszűkült az élete. Az idegi állapota megromlott, komoly pszichés megterhelés érte, szervezete legyengült. Az egészségromlása kihatással lehet a későbbi életére is. A nem vagyoni kára bizonyítására tanúk meghallgatását és igazságügyi orvosszakértő kirendelését indítványozta.

Az alperes az érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Egyrészt arra hivatkozott, hogy a tevékenysége és a felperes kára között nem lehet a Státusztörvény 4. § (6) bekezdése által megkívánt közvetlen okozati összefüggés, mert még a felperes szerint is a kárát elsődlegesen a Szövetkezet felszámolása okozta. A terhére jogellenes és felróható magatartás sem állapítható meg, mert úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben elvárható volt. A szövetkezet nem minősült sem a Hpt. hatálya alá tartozó pénzügyi szervezetnek, sem a Tőkepiaci törvény hatálya alá tartozó befektetési vállalkozásnak, így szervezetileg nem tartozott a felügyelete alá. Annak megállapítása, hogy a szervezet pénzügyi tevékenységet végez-e, nem vitásan az ő feladata. Ennek érdekében az eljárást meg is indította, de a számú határozatával azt meg kellett szüntetnie, mert a megadott adatok szerint a **D. Szövetkezet** csak tagjaitól vett fel kölcsönt, így nem lehetett a Hpt. szabályaival ellentétesnek tekinteni az általa végzett tevékenységet.

Hangsúlyozta, hogy nem kezdeményezett eljárást a felperes ellen, a **D. Szövetkezet** ügyében pedig csak egyetlen eljárást folytatott le. Az, hogy a felek jogi álláspontja különböző, a polgári jogi jogvita sajátja, amely jogellenes eljárást egyik oldalon sem jelenthet. A felperes volt az, aki vállalta, hogy saját és mások nevében eljárásokat indít. Ez azonban nem róható az alperes terhére, mint ahogy az sem, hogy a felperesnek ehhez nem volt kellő felkészültsége, így sok idejét vették igénybe az ügyek. Önmagában az, hogy valaki nem jogász, mégis pereskedik, nem tekinthető a nem vagyoni kár körében értékelhető körülménynek. Ez a helyzet a társadalmi megítélését és személyiségi jogait semmiben nem érinti. A felperes nem igazolta a nem vagyoni kára felmerülését.

Az elsőfokú bíróság a 19.P./P.III.21.600/2006/56. számú kiegészített ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 60.000 forint perköltséget. Dr. Molnár Barna pártfogó ügyvéd díját 14.400 forintban állapította meg, a le nem rótt kereseti illetékről pedig úgy rendelkezett, hogy azt az állam viseli.

A Fővárosi Ítéltábla az 5.Pf.20.124/2009/3. számú részítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét részítéletnek tekintette és helybenhagyta azzal, hogy a pártfogó ügyvéd elsőfokú bíróság által megállapított díját is az állam viseli. Az ítélet indokolásában megállapította, hogy a nem vagyoni kártérítés iránti igény vonatkozásában az alperes a Ptk. 349. § (1) bekezdésére alapított felelősségét kizárja az okozati összefüggés és a Státusztörvény 4. § (6) bekezdésében foglalt speciális feltétel, a közvetlen okozati összefüggés hiánya, ezért az alperes törvénysértő határozatának, illetve mulasztásának vizsgálata szükségtelen, de megjegyezte, hogy az elsőfokú bíróságnak az alperesi határozattal kapcsolatos jogi indokai mindenben helytállóak. A nem vagyoni kártérítési igény eltérő jogalapját viszont az elsőfokú bíróság az ítéletében nem bírálta el. A felperes e körben a keresetét a Ptk. 76. §-ára és a 84. § (1) bekezdés e) pontjára alapította. Ezért a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 213. § (2) bekezdése alkalmazásával a vagyoni károk körében hozott részítéletnek tekintette és a döntést ekként bírálta felül. Mindez azt jelentette, hogy a másodfokú döntést követően az elsőfokú bíróságnak az eljárást folytatnia kellett és a nem vagyoni kártérítés iránti kereseti kérelmet is el kellett bírálnia.

A felperes ezt követően indítványozta a Pp. 152. § (2) bekezdése alapján a per tárgyalásának felfüggesztését a Fővárosi Ítéltábla részítélete elleni felülvizsgálati kérelme elbírálásáig. Az álláspontja szerint ugyanis a másodfokú részítélet „elvette a jogalapját” a nem vagyoni kártérítés iránti keresetnek, mert ennek a jogalapja azonos a vagyoni kártérítés már elbírált jogalapjával, illetőleg szorosan kapcsolódik ahhoz. Előadta továbbá, hogy a nem vagyoni kártérítésre alapot adó körülmények összefüggnek az alperes vagyoni kártérítés vonatkozásában már részletezett magatartásával.

Az alperes a tárgyalás felfüggesztése iránti kérelem elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság az ítéletével a nem vagyoni kártérítés iránti keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 12.500 forint perköltséget. Dr. Molnár Barna pártfogó ügyvédi díját 12.500 forintban állapította meg és felhívta a Fővárosi Bíróság Gazdasági Hivatalát, hogy a pártfogó ügyvédi díjat a költségmentes ellátmány terhére utalja ki. A le nem rótt kereseti illetékről és a pártfogó ügyvédi díjról akként rendelkezett, hogy azt az állam viseli. Az ítélet indokolásában kifejtette, a tárgyalás felfüggesztése iránti kérelmet azért utasította el, mert az ügyben nincs folyamatban más polgári per vagy a bíróság hatáskörébe tartozó más polgári eljárás. A felperes vagyoni kártérítés iránti keresetét jogerősen elutasító ítélettel szembeni felülvizsgálati kérelem csupán rendkívüli jogorvoslat, melyben vitássá tett tények nem minősülnek olyan előzetes kérdésnek, melyek alapot adhatnak a tárgyalás felfüggesztésére.

A nem vagyoni kártérítés iránti igény elbírálása során abból indult ki, hogy ugyanazokban a kérdésekben kell állást foglalni, amelyekben a vagyoni kártérítés iránti igény esetében. Jelentősséggel csak a 2003. július 28-át megelőző időszakban kifejtett alperesi magatartás bír, mert a felperes nem vagyoni kártérítési igénye arra vezethető vissza, hogy az ekkor vásárolt célrészjegyet a D. Szövetkezettől nem kapta meg. A Szövetkezet 2004. október 20. napjával felszámolás alá került, így egy esetleges ezt követő alperesi vizsgálatnak az esetleges betétgyűjtő tevékenységet megtiltó eredménye a felperes kárára kihatással nem lehetett. A felperesnek azt kellett bizonyítania, hogy az alperesnek intézkedési kötelezettsége volt, azt elmulasztotta és ezzel közvetlen ok-okozati összefüggésben nem vagyoni kára keletkezett. Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes az eljárást lefolytatta és határozatot hozott, így mulasztás nem terheli. Azon magatartása, hogy a lefolytatott eljárás végén a Hpt. szerinti intézkedéseket nem tette meg, nem minősül jogellenes magatartásnak. Az alperes tevékenysége és a felperest ért kár közötti közvetlen okozati összefüggés sem áll fenn. Nem vizsgálta a nem vagyoni kártérítés indokául előadott körülményeket, a felperes életében bekövetkezett változást, azt, hogy a Ptk. 75. §-a szerinti személyhez fűződő jogok sérelme a perbeli esetben valóban megvalósult-e. Az volt ugyanis az álláspontja, hogy a kártérítés egyéb elemeinek hiánya még a személyhez fűződő jogok sérelmének megvalósulása esetén sem vezethetett volna az alperes kártérítési felelősségének megállapításához. A bizonyítást e jogi álláspontjára tekintettel mellőzte.

A felperest a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a perköltség megfizetésére. Az ügyvédi munkadíjat mérlegeléssel a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet alapján

állapította meg, melynek során figyelembe vette a már megítélt perköltség összegét, és hogy a részíteletet követően az alperes előkészítő iratot nem terjesztett elő és csak egy tárgyaláson vett részt. A pártfogó ügyvéd díját a 7/2002. (III. 30.) IM rendelet 5. §-a alapján állapította meg. A le nem rótt kereseti illeték és a pártfogó ügyvédi díj viseléséről a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a alapján határozott.

A fellebbezésében a felperes elsődlegesen a Pp. 252. § (2) bekezdés alapján az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte. Másodlagosan a fellebbezése az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatására, az alperes kártérítési felelősségét megállapító közbenső ítélet hozatalára, ennek hiányában a kereseti kérelmének helytadó ítélet hozatalára irányult. Az elsőfokú perköltséget szociális és jövedelmi viszonyaira tekintettel elsődlegesen mellőzni, másodlagosan mérsékelni kérte.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság eljárási szabálysértést követett el azzal, hogy a tárgyalást nem függesztette fel, valamint azzal, hogy nem folytatta le a nem vagyoni kártérítés iránti kereset vonatkozásában a bizonyítást. A Pp. 152. § (2) bekezdése nem tartalmaz olyan rendelkezést, hogy csak a jogerős befejezésig függeszthető fel a tárgyalás, lehetőség van felfüggesztésre a Legfelsőbb Bíróság előtti eljárásra tekintettel is. A jelen esetben az a felfüggesztés indoka, hogy a felülvizsgálati kérelem kedvező elbírálása esetén fennállna a nem vagyoni kártérítés jogalapjának az ügyben már vizsgált része, és az eljárás a még nem vizsgált rész tisztázása végett folya.

A felperes szerint az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan is amiatt, hogy a Fővárosi Ítéltábla részíteletét követően is csak a vagyoni kártérítési jogalappal foglalkozott. A nem vagyoni kártérítés iránti igény tény, hogy szorosan kapcsolódik a vagyoni kártérítés iránti igényhez, hiszen arra épül. A nem vagyoni kárai abból származnak, hogy az alperessel szemben a vagyoni kárai érvényesítésére peres eljárást kellett indítani és az üggyel kapcsolatos folyamatos ügyintézési eljárást kellett folytatnia. A nem vagyoni kártérítési követelését azonban a vagyoni kártérítési jogalapon túl a Ptk. 75. §-ára, a 76. §-ára és a 84. § (1) bekezdésére, a 339. § (1) bekezdésére és a 355. § (1) és (4) bekezdésére is alapította. Az ítéltábla iránymutatásával szemben az elsőfokú bíróság a vagyoni kártérítés körében előterjesztett jogalap hiányában a nem vagyoni kártérítési elemek vizsgálatát szükségtelennek ítélte, és nem folytatta le a bizonyítási eljárást.

Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében a helyes indokai alapján az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte, valamint a felperes kötelezését a másodfokú perköltség megfizetésére és teljes körűen fenntartotta a per folyamán kifejtett álláspontját is.

Rámutatott arra, hogy pergazdaságossági okból sem lenne indokolt a tárgyalás felfüggesztése. Az ítélet ellen ugyanis éppúgy helye lesz felülvizsgálatnak, mint a részítelet ellen. A jogvita eldöntésének nem előkérdése, hogy milyen döntést hoz a Legfelsőbb Bíróság a vagyoni kártérítés ügyében.

Az alperes álláspontja szerint a nem vagyoni kárra alapított igénynek ugyanúgy a Ptk. 339. §-ában foglaltak képezik a konjunktív törvényi feltételeit, mint a vagyoni kárra alapított igénynek. Az előbbi igény annyiban különbözik az utóbbtól, hogy az

alapossága további törvényes feltételek igazolásától függ. Azonban ha a jogellenes magatartás vagy bármely más a Ptk. 339. §-ában vagy a Státusztörvény 4. § (6) bekezdésében meghatározott speciális feltétel hiányzik, úgy a további feltételek (Ptk. 75-85. §) vizsgálata felesleges. A nem vagyoni kárral az alperesi magatartás semmilyen okozati összefüggésben nem áll, így az egyéb körülményektől függetlenül pusztán ezen okból is megalapozatlan a felperes keresete. A felperes sérelmezi, hogy nem került sor a nem vagyoni kár egyéb feltételeinek vizsgálatára, ugyanakkor maga is kizárólag a vagyoni kár jogalapját érintően nyilatkozott.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét teljes terjedelemben vizsgálta felül, mert annak fellebbezés hiányában első fokon jogerőre emelkedett rendelkezése nem volt (Pp. 228. § (4) bekezdés).

A felperes fellebbezése alaptalan.

A felperesi fellebbezés folytán elsődlegesen azt kellett vizsgálni, hogy szükség lehet-e az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére a Pp. 252. § (2) vagy (3) bekezdése alapján. A felperes egyrészt arra hivatkozással kérte a hatályon kívül helyezést, hogy jogszabálysértően utasította el az elsőfokú bíróság a tárgyalás felfüggesztése iránti kérelmét. Az ítéltábla rámutat arra, hogy a tárgyalás felfüggesztésének elmulasztása hatályon kívül helyezési okként nem jöhet szóba, tekintettel arra, hogy a felfüggesztésre a másodfokú eljárás során is mód lehetett volna, amennyiben fennállnak annak feltételei. A felfüggesztés feltételei azonban hiányoznak azon érdemi ok miatt, hogy nincs olyan eljárás folyamatban, amelynek eldöntése a jelen per szempontjából előzetes kérdés lenne. Az ítéltábla egyetért abban a felperessel, hogy az elsőfokú bíróság nem tett eleget a másodfokú részítélet iránymutatásának, mivel az ott megjelölt jogalapon nem vizsgálta a személyiségi jogsértést, azonban emiatt nem szükséges az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése, annak ugyanis két feltétele van - egyrészt az elsőfokú eljárás lényeges szabályainak megsértése, másrészt, hogy emiatt szükséges a tárgyalás megismétlése, illetőleg kiegészítése - és ezek közül az egyik hiányzik. Nincs ok az elsőfokú ítélet bizonyítás hiánya miatti hatályon kívül helyezésére sem, mert a bizonyítás elmaradása a döntésnek nem akadály, a bíróság ugyanis a Pp. 163. § (1) bekezdésében foglaltak szerint csak a döntéshez releváns tényekre folytat bizonyítást.

Az ügy érdemét illetően az elsőfokú bíróság a döntéshez szükséges releváns tényállást helyesen állapította meg, a Fővárosi Ítéltábla a döntésével is egyetért, az indokait azonban a következők miatt nem osztja.

A felperes a nem vagyoni kárigényét személyiségi jogsértést megvalósító alperesi magatartásra tekintettel terjesztette elő a Ptk. 75., 76. §-ai és a 84. § (1) bekezdés e) pontja alapján. A nem vagyoni kár jogalapja eleve csak személyiségi jogsértés lehet. Az elsőfokú bíróság ennek ellenére azon a téves állásponton volt, hogy e kárigény vonatkozásában is ugyanazokat a jogsértéseket kell vizsgálnia, mint a vagyoni kártérítési igény esetében. Ki kell emelni, hogy az alperessel szembeni

minden kárigény speciális jogalapja a Státusztörvény 4. § (6) bekezdése, azaz az alperessel szemben - hatósági jogkörben hozott határozatai miatt - kártérítési igény csak akkor érvényesíthető, ha a határozata vagy mulasztása törvénysértő, és a bekövetkezett kárt közvetlenül ez idézte elő. Azt kellett ennek alapján vizsgálni, hogy a perbeli tényállás mellett, a felperesi tényállítás alapján született-e olyan alperesi határozat, vagy történt-e olyan mulasztás, amely kifejezetten a felperesre vonatkozott, vele szemben következett be. Ahhoz, hogy az alperes a felperes ellen személyiségi jogsértést valósíthasson meg, az alperesi magatartásnak a felperes személyére kell vonatkoznia, vagy a személye ellen kell irányulnia. A másokkal szembeni mulasztás a felperes személyében jogsértést nem valósít meg. Ehhez képest ha az alperes eljárást megszüntető határozata a jogsértés alapja, azt kell megállapítani, hogy egyrészt ez a határozat nem a felperessel szemben született, másrészt a Hpt. 152. §-ából következően, ha az alperes dönt, azt mindig egymással szembenálló érdekekre tekintettel teszi. Amikor az alperes a Szövetkezet elleni eljárást megszüntette, mivel hivatalból járt el, kizárt, hogy a megszüntető határozattal a felperes személyiségi jogát sérthette volna. Márpedig a Státusztörvény szerint az alperes akkor valósít meg jogellenes magatartást, ha közvetlenül a felperest sérti. Ha az alperes mulasztása okozott volna sérelmet a jóhírnévben, testi-, lelki egészségben, a mulasztás személy szerint a felperesnek ilyen jogsértést nem okozhatott, hiszen nem az ő kezdeményezésére folytatta az alperes az eljárást, a felperessel szemben nem is volt abban a helyzetben, hogy mulaszthasson. A közigazgatási jogkörben okozott kárral összefüggő perben csak olyan jogellenes magatartás valósíthatja meg a személyiségi jogsértést, mely a felperes személyét védő jogszabályt sérti meg. Vagy a határozatnak kell a felperesre vonatkoznia, vagy a felperes kezdeményezésére indult eljárásban kell a közigazgatási hatóságnak mulasztania ahhoz, hogy a jogsértés megvalósuljon. A jelen perben a felperes nem adott elő olyan más tényállást, amely alkalmas lenne a személyiségi jogsértésre.

Mindezek alapján azt lehetett megállapítani, hogy az alperes a felperes személyiségi jogait nem sértette meg, ezért a Ptk. 84. § (1) bekezdés e) pontjában foglalt kártérítés feltételei is hiányoznak. Minthogy maguk a feltárt tények zárják ki a kereset teljesíthetőségét, ezért további bizonyítás nem szükséges.

Az elsőfokú bíróság döntése helyes a perköltség vonatkozásában is, mert a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján a peresztes felperest kellett kötelezni a pernyertes alperes jogi képviselettel felmerült költsége megfizetésére. Az elsőfokú bíróság az alperest képviselő ügyvéd munkadíját a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja alapján megállapítható minimum összegben határozta meg, ennek további mérséklésére nem volt mód. A pártfogó ügyvédi díjról is helytállóan döntött az ítélet indokolásában felhívott jogszabály alapján.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéletábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 239. §-a folytán alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles az alperes perköltségének megfizetésére. Az ítélet tábla az alperest képviselő ügyvéd munkadíjának összegét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) és (6) bekezdése alapján a ténylegesen kifejtett ügyvédi tevékenységre tekintettel 10.000 forintban határozta meg, a pártfogó ügyvéd díjáról a 7/2002. (III. 30.) IM rendelet 1. § (2) és (4) bekezdésére figyelemmel az 5. § (1) bekezdés b) pontja, valamint (2) és (3) bekezdése alapján rendelkezett.

A felperes költségmentessége folytán le nem rótt fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a alapján az állam viseli.

Budapest, 2010. május 4.

. Czukorné dr. Farsang Judit s.k.
a tanács elnöke

Dr. Magosi Szilvia s.k.
előadó bíró

Világhyiné dr. Böcskei Terézia s.k.
bíró

A kiadmány hiteléül: